

בצהרי יום שני ז' בסיון הוחרדנו לבשורה הנוראה, כי יוחאי ילדנו הצעיר נלקח ורק-חמש-עשרה חיו שנות ימי חילו - - -
נדשה רק תמול ראינוהו בלכתו ללמודים, בהתאמנו על מגרש כדור-חשל. כה בזלס בבריאותו, בגופו המוצק, באפיו העצור, השותק וביחסיו החבריים. עטרה ימים שכב יוחאי בבית החולים שלנו בשל מחלת הצהבת שדבק בו. בטבת הורע מצבו ונשלח לביח"ח שווייצר. הרופאים קבעו, כי מחלתו רצי-נית והסתבכות מעוררת דאגה. הכבד נוגע בדלקת, שהלכה והחריפה מסעו לטעה.
בכל זאת חזקה האמונה, שיתגבר ויחלים. במסך כל היום ראשון היה בסי-הכרה מלאה, שוחח עם המספלים בו ותכנן תכניות לעתיד. רק בערב אבדה הכרתו של יוחאי, חל מפנה קשה לרעה. הוזעקו רופאים (גם מעפולה) לקונ-סוליום, וגתברר כי אפסה תקוה. אחרי האבקות קשה כל אותו הלילה יצאה נשמתו ביום ב' בשעות הבוקר המאוחרות. - -
ארוגו הובא לאשדות בחמש וחצי בערב וחונח בבית-התרבות. בני כתתו נדהמים ומדוכאים - היו משמרת כבוד למראשותיו.
ההלוייה יצאה בטעה 6.40 בערב. המסך כלו על חבריו וילדיו ליוהו לסנוחתו האחרונה בדממה. הבחינה העין במשמחה הסכולה - הכושלת תחת נטל האסון, בכאבם המיוחד של המספלות בתינוקות, שלחשו זכרונות... ג- אבלם הכבד של גבנות, מחנכים, מספלות, מורים וידידים רבים.
ליד הקבר הפתוח אמר דברים קצרים י. מאור - מורו האחרון - שצ"ן את אהבתו של יוחאי את האמת ואת תכונתו האופיינית, לא לחביד...
